

HỒI 657

Kiến Đức Quy Thiên

Tiếng trống vang lừng như sấm, còi hiệu sang sảng, không phải hiệu lệnh tiến công mà tấu khúc nhạc hoan nghênh Lý Thế Dân khải hoàn trở về.

Đội quân vây thành của Lý Nguyên Cát đã rời khỏi trại, dàn trận bên bờ sông ngoài thành, đèn đuốc rợp trời, ánh sáng soi rõ gần một trăm thủy sư thuyền đang đậu trên sông, con kênh và dòng Lạc Thủy giăng giăng bóng buồm, trăng sao trên trời cũng bị lu mờ.

“Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!”

Hai cự hạm đi đầu bắn pháo chúc mừng thắng lợi, ánh lửa sáng lên rực rỡ, khói bốc mịt trời, cả vạn Đường quân trên bình nguyên cùng đoàn thuyền mới cập bờ Lạc Dương cùng hô hào hoan ca, tiếng hô như thủy triều tràn về, sĩ khí lên đến cực điểm.

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng, Bạt Dã Cương cùng Dương Công Khanh lên tường thành phía đông. Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Thù cùng các tướng lĩnh họ Vương như Vương Hoằng Liệt, Vương Hành Bản, Vương Thế Đan... đã lên quan sát tình hình quân địch từ trước. Các tướng lĩnh họ khác như Quách Thiện Tài, Đôn Hùng Tín, Đoàn Đạt, Thôi Hoằng Đan, Mạnh Hiếu Văn, Trương Đồng Nhân cũng đang đứng ngẩn ngơ trên tường thành, nhìn thành thế chấn động, hung phấn cùng cực của Đường quân ở ngoài thành, ai ai sắc mặt cũng xám như màu đất, ánh mắt hiện rõ vẻ sợ sệt.

Binh tướng đứng trên tường thành Lạc Dương, từ Vương Thế Sung cho đến mỗi binh sĩ thủ thành đều mất chí khí, ai cũng thần thờ, hoảng hốt xen lẫn tuyệt vọng.

Bọn Khấu Trọng đến đứng cạnh mé hữu Vương Thế Sung, cùng quan sát hàng ngũ quân địch.

Vương Thế Sung mặt cắt không còn hột máu, liếc nhìn Khấu Trọng rồi dời ánh mắt ra ngoài thành, thấp giọng nói: “Đậu Kiến Đức xong rồi.”

Khấu Trọng sờ gai ốc, không biết nên nói gì.

“Tùng, tùng tùng!”

Tiếng trống vang lên theo tiết tấu, lấp cả tiếng hoan hô đang rền vang; tiếng hò hét thị uy của Đường quân nhỏ dần, vô số binh sĩ giậm chân tiến lên, tất cả những âm thanh đó hòa trộn thành phù chú đoạt mệnh đối với các tướng sĩ thủ thành Lạc Dương.

Quân Đường bắt đầu theo hướng bình nguyên nằm dòng Lạc Thủy và kênh Vu Tào, phân thành ba đạo tiến về Lạc Dương. Đi đầu là mâu thuẫn thủ, tiếp đó là đạo tiền thủ cùng kỵ binh, quân dung đỉnh thịnh, sĩ khí dâng cao, áp dần vào thành.

Phía ngoài thành, kỳ xí phấp phới, thế trận cuộn trào như biển, uy thế khiến người khác không còn chiến ý, khí thế bá đạo cơ hồ không thể chống nổi.

Khấu Trọng tập trung song mục, thấy một đội nhân mã từ thuyền lên bờ, dẫn đầu đương nhiên là Lý Thế Dân, bên cạnh là Đậu Kiến Đức bị trói chặt, cúi đầu ủ rũ. Đi sau là các đại tướng Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc, La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo, Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên, Khang Sao Lợi, Trình Giảo Kim, Vương Quân Khuếch. Lý Nguyên Cát, Khuất Đột Thông, Tiết Vạn Triệt chào đón y xong xuôi liền hợp lại, hùng hổ kéo về Lạc Dương.

Trống trận vang trời, tiếng vó ngựa, tiếng chân người rung chuyển mặt đất.

Quân Đường từ hai dòng sông tiến vào lớp hào thứ hai, hiệu lệnh vừa ban xuống, tất cả lập tức dừng lại. Trận thế rầm rập khiến người khác có cảm giác Đường quân được huấn luyện chu đáo, tạo thành uy hiếp toàn diện.

Tướng sĩ thủ thành ai ai sắc mặt cũng xám như chàm đổ, trong lòng nảy ra ý khiếp sợ.

Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát chỉ huy nhân mã chậm chậm tiến tới, kết hợp với Đường quân được dàn ra hai phía tạo thành một bức tường kiên cố, đến tận lớp hào thứ hai mới dừng lại lập trận, hướng mặt về phía bọn Vương Thế Sung, Khấu Trọng trên tường thành.

Mục quang Khấu Trọng rơi lên Đậu Kiến Đức đang ngồi trên ngựa, toàn thân bị trói chặt. Vừa hay Đậu Kiến Đức ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt hai người vừa gặp nhau, y cúi đầu hổ thẹn, tránh không nhìn thẳng vào mắt gã. Chỉ thấy y thần tình tiêu tụy, mắt ngập vể thương đau, tuyệt vọng của kẻ cùng đồ mạt lộ, so với Đậu Kiến Đức mười phần tự tin, uy phong mọi bề của ngày trước thật không khỏi khiến người khác chua xót.

Đậu Kiến Đức bị kẹp giữa Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát, ai cũng hiểu rằng thắng lợi hoàn toàn nằm trong tay hai huynh đệ.

Lý Thế Dân ngẩng nhìn, tuy cự ly xa hơn ngàn bộ nhưng hai người đều là cao thủ, nhìn rõ ràng thần tình đối phương. Khấu Trọng chăm chăm nhìn Lý Thế Dân đầy vẻ hung hãn, ánh mắt hai người tiếp xúc như đao kiếm giao phong, tuyệt không khoan nhượng.

Vương Thế Sung hình như mất đi năng lực tự khống chế, nước mắt tuôn tràn, hô to: “Hạ vương.”

Thân hình cao lớn của Đậu Kiến Đức rung động, tình không đáp lời.

Lý Thế Dân không để ý đến Vương Thế Sung, quay sang thở dài với Khấu Trọng: “Thiếu soái! Thế Dân có nói sai không?”

Khấu Trọng chưa kịp trả lời, Lý Nguyên Cát đã quát to: “Khấu Trọng! Người không phải loại xuẩn tài, đã biết đại thế không còn, nếu không quỳ xuống cầu xin, lập tức dâng thành đầu hàng, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm nghĩ quả đúng như sở liệu, Lý Nguyên Cát muốn ba gã và Lý Thế Dân thủy hỏa bất dung, không thể đàm phán với nhau.

Lý Thế Dân nhú chặt mày nhưng không biết nên làm sao, dầu gì song phương đã thành tử địch, thêm vào đó Lý Nguyên Cát phụng mệnh của Lý Uyên, còn y thân là chủ soái Đường quân, trước mặt ba quân hà có gì lại che chở cho bọn Khấu Trọng.

Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần, thần sắc trở nên lãnh tĩnh vô cùng, gằn giọng: “Tề vương khách khí rồi, ngài thấy Khấu Trọng ta là loại người chịu quỳ xuống cầu xin sao?”

Tần Thúc Bảo và Trình Giáo Kim ở sau lưng Lý Thế Dân lộ vẻ buồn bã, lắc đầu thở dài.

“To gan!” Chư tướng dưới quyền Lý Nguyên Cát nhao nhao quát tháo.

Lý Nam Thiên đứng bên Lý Nguyên Cát quát lớn: “Khấu Trọng người sắp chết đến nơi còn lớn lối, Đậu Kiến Đức chính là tấm gương tày liếp, những kẻ dám chống lại Đại Đường ta đều không có kết quả tốt đâu, người...”

Bạt Phong Hàn cất lên tràng cười vang vọng, chấn động toàn trường, lộ rõ dũng khí coi cái chết như không, và lòng tin bao trùm cả thiên hạ, cắt đứt tiếng quát của Lý Nam Thiên, làm giảm đi không ít khí thế Đường quân.

Gã quát vang: “Hiện giờ Lạc Dương còn chưa bị phá, thắng phụ chưa phân, người lại nói lời ngông cuồng như vậy không sợ làm trò cười ư.”

Khóe miệng Lý Nguyên Cát lộ vẻ cười cợt xen lẫn cừu hận, tức thì ha hả cười vang: “Thắng bại chưa rõ? Đó mới thật sự là chuyện đáng cười. Ta đại biểu cho phụ hoàng ra điều kiện với Khấu Trọng người, nếu như trong mười hồi trống còn chưa rời khỏi thành quỳ xuống cầu xin, ta lập tức vung chưởng kích chết Hạ vương.”

Đậu Kiến Đức bị trói ở bên cạnh ụ găng gượng ngồi thẳng trên lưng ngựa, cất giọng rì rít hô lên: “Tiểu Trọng đừng làm chuyện ngu ngốc, hãy nhớ vì ta mà báo...”

Tiết Vạn Triệt ở phía sau xuất trọng chỉ điểm nhanh tới, cắt ngang câu nói của ụ.

Toàn trường lặng như tờ, chỉ có tiếng gió quét khắp thành, thổi vù vù qua hàng ngàn cây đuốc cháy rực, cuốn tàn lửa tung bay vào trời đêm rồi tan biến.

Khấu Trọng ha hả cười lớn: “Quỳ xuống xin hàng, không dễ thế đâu.” Đoạn gã chạm nhẹ vào Từ Tử Lăng, lùi lại rồi tung người khỏi tường thành, chỉ một cú uốn mình đã từ độ cao ba mươi trượng lao xuống, khiến cho cả nhân mã cả hai bên được một phen kinh ngạc.

Từ Tử Lăng nhảy lên ụ thành, dang rộng hai tay, hàm ụ nhân mã bên mình không được khinh cử vọng động. Gã cùng Khấu Trọng tâm ý tương thông, biết Khấu Trọng muốn một mình một ngựa cứu thoát Đậu Kiến Đức từ trong địch trận.

Những người đứng trên thành từ Vương Thế Sung đến sĩ tốt đều đổ dồn lên ụ tường, cúi đầu nhìn theo Khấu Trọng đang liên tục xoay chuyển trên không, không đành lòng nhìn gã tan xương nát thịt nhưng không thể không nhìn theo.

Độ cao ba mươi trượng thật sự vượt khỏi cực hạn thể năng của bất cứ ai, e là tam đại tông sư cũng không thể an nhiên tiếp đất.

Khấu Trọng đột nhiên trở thành tiêu điểm cho toàn trường dõi ánh mắt nhìn vào.

Gã lại uốn người tung mình lên cao nhưng không vì thế mà tăng tốc hạ xuống. Khi cách mặt đất một đoạn thì thân thể bay chệch để giảm kinh khí rồi đáp xuống đất nhẹ như lông hồng.

Tướng sĩ trên thành không nên được hoan hô vang trời, có người nghi gã là thiên thần hạ phàm, tức thì sĩ khí dâng cao.

Lý Nguyên Cát quát vang: “Mau đến quỳ gối cầu xin ta, đánh trống.”

“Tùng!”

Khấu Trọng hạ xuống lớp hào thứ nhất ngoài thành, gã không hề do dự, lại cất mình lên. Hồi trống tiếp theo vừa vang lên, gã đã sang bên kia hào, nhảy qua lớp hào kế tiếp, nhanh như ánh chớp.

“Tùng!”

Hồi trống thứ ba vang lên.

Trừ Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Trình Giảo Kim và Tân Thúc Bảo, những người còn lại lập tức nhắc cung tên lên, nhắm thẳng vào Khấu Trọng đang lao đến, chỉ cần gã lọt vào tầm bắn sẽ biến gã thành một con nhím ngay. Đám mãnh tướng này đều võ công cao cường, cung tiễn thủ bình thường không thể sánh được, dẫu mạnh như Khấu Trọng thì lọt vào tiễn trận cũng khác nào tìm đường chết.

Khấu Trọng dừng lại chớp nhoáng, còn cách địch nhân ở lớp hào ngoài chừng một ngàn bộ, vẫn nằm ngoài tầm bắn của cung tên.

“Tùng!”

Lý Nguyên Cát cười ha hả: “Còn tám hồi trống nữa thôi, Thiếu soái chắc không muốn hại người hại cả mình.”

“Tùng!”

Tiếng trống lại vang lên, sức ép khiến cả song phương ai ai cũng thấy nặng nề trong lòng, hô hấp không thông sướng.

Những người đứng trên thành tuy nóng lòng như lửa đốt lo cho hoàn cảnh hiểm ác của Khấu Trọng, e gã sinh cường lỗi thất phu, không kể sống chết xông vào trận, nhưng không ai dám lên tiếng, sợ quấy nhiễu tâm thần gã.

Khấu Trọng vẫn bất động, tưởng chừng như biến thành tượng đá, thần tình bình tĩnh đến nỗi khiến người khác ớn lạnh.

“Tùng!”, “Tùng!”, “Tùng!”

Sắc mặt Lý Thế Dân vẫn nghiêm lạnh, không nói tiếng nào.

“Tùng!”

Hồi trống thứ chín vang lên, bầu không khí trong trường khẩn trương như cung căng hết tầm dây, song mục Lý Nguyên Cát lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn, quát vang: “Lý Nguyên Cát ta đã nói là làm, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.”

“Tùng!”

Hồi trống cuối cùng vang động toàn trường, giống như phù chú thôi mệnh chấn nhiếp trái tim mỗi người.

Lý Nguyên Cát không hề do dự, vung chưởng vỗ thật nhanh vào bối tâm Đẩu Kiến Đức.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thủ pháp của Khấu Trọng nhanh đến mức mắt thường không kịp nhìn rõ, vung xuất Thích Nhật cung, dùng nội công kéo căng dây tạo thành một tiếng “tang” khe khẽ, tay còn lại hết như ma thuật lấy ra một mũi kinh tiễn, lấp vào rồi kéo cong vòng hướng sang Lý Nguyên Cát, một loạt động tác được gã hoàn thành trong nháy mắt, tốc độ khiến mọi người trợn mắt quan sát mà cơ hồ không dám tin.

Mọi việc nằm ngoài ý liệu của tất cả, ai ngờ được một kẻ tay không như gã chớp mắt lại biến thành đầy đủ cung tên trên tay, chỉ chực bắn ra.

Nhưng không ai kinh hãi như Lý Nguyên Cát, trong giây phút bỏ chưởng vào Đẩu Kiến Đức, Khấu Trọng đã nhắm thật chuẩn, hơn nữa lại thông qua tiễn phong đem tinh thần cùng chân khí vây chặt lấy y. Tinh hướng vi diệu cực điểm, y vốn thuộc nhóm cao thủ hàng đầu trong thiên hạ, hiểu rằng nếu thổ kinh giết Đẩu Kiến Đức tất không tránh nổi mũi tên kinh thiên địa khắp quỹ thần được Khấu Trọng đem hết tinh khí thần phổ vào. Bên mình tuy mãnh tướng như mây nhưng y vẫn cảm thấy mình cô độc, thân thể lộ lộ, hoàn toàn không có gì che chắn.

Y nào dám mạo hiểm thổ kinh, thậm chí không dám di động cả đầu ngón tay, sợ rằng chỉ hơi nhúc nhích sẽ bị Khấu Trọng bắn.

Từ Tử Lăng đứng ung ung trên tường thành, hai tay chấp sau lưng, tay áo bay lất phất giống như một thiên thần. Không ai hoài nghi rằng gã không có năng lực nhanh chóng vượt qua tường thành cao ba mươi trượng chỉ viện cho Khấu Trọng, chỉ mình gã hiểu rõ mình không có năng lực ấy. Lúc Khấu Trọng chạm khẽ vào gã đã mượn chân chí rồi lùi lại mượn tên trong túi của Bạt Dã Cương, hiện giờ gã không có chân khí để mượn đánh giả bộ như thế, ở dưới Khấu Trọng phải một mình tác chiến.

Không nói đến Lý Nguyên Cát đang phải chống chọi với mũi tên, cả địch trận không ai dám thở mạnh, sợ rằng chỉ cần động đậy sẽ khiến Khấu Trọng xạ tiễn vào Lý Nguyên Cát.

Tinh hướng vừa quỷ dị vừa vi diệu.

Đậu Kiến Đức ngang nhiên ngẩng đầu lên, trong thời khắc đối mặt với sinh tử, lộ rõ bản sắc anh hùng coi khinh cái chết.

Khấu Trọng nở nụ cười, thủng thẳng nói: "Tính mệnh Tề vương đáng giá biết bao nhiêu! Còn không mau thả người."

Đúng khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, khoe môi Lý Nguyên Cát buông một nụ cười lãnh khốc, quỷ dị. Khấu Trọng tự biết không ổn. Từ bên sườn Lý Nguyên Cát đột nhiên xuất hiện một kẻ.

Đương nhiên chính là Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Lý Thế Dân quát: "Khoan đã!" Nhưng đã muộn mất một bước, sự thật không thể vẫn hồi được nữa.

Chưởng kinh tích tụ đến đỉnh điểm của Lý Nguyên Cát xuất ra, xương sống Đậu Kiến Đức gãy vụn, thất khiếu trào máu.

"Phụt!"

Mũi tên của Khấu Trọng rời khỏi dây cung, cự ly tuy rất xa nhưng trong một sát na như điện quang thạch hỏa, sức trượng thành thốn bay vút đến trước ngực Lý Nguyên Cát.

Đầu óc Khấu Trọng chấn động ong ong, một ý niệm từ sâu thẳm cõi lòng dấy lên - Đậu Kiến Đức chết rồi.

Trời đất đã không còn giống với lúc trước nữa.

Địch trận tựa như một vở kịch câm, Dương Hư Ngạn nhanh nhẹn lướt lên trước đầu ngựa của Lý Nguyên Cát, Ảnh Tử kiếm danh chấn thiên hạ vung lên, kiếm phong đỡ thẳng vào mũi tên.

Trong khoảnh khắc mũi tên và kiếm phong giao nhau, tinh khí thần của Khấu Trọng và Dương Hư Ngạn cũng giao phong mãnh liệt.

"Cheng!"

Tâm khẩu Khấu Trọng như bị sét đánh, thoái lui nửa bước dài.

Dương Hư Ngạn cũng lùi nửa bước, khuôn mặt trắng xanh hơi đỏ lên rồi nháy mắt đã trở lại bình thường.

Dư âm giao kích của tiền kiếm chấn nhiếp chiến trường, ai ai cũng cảm thấy sồn gai ốc khi thấy nhất đại bá chủ Đâu Kiến Đức từ trên lưng ngựa ngã xuống bên cạnh Lý Nguyên Cát như một đồng bùn nhão.

“Bịch”, bụi đất bên bờ hào tung bay lên.

Đâu Kiến Đức chết rồi!

Ý niệm đó vang vọng trong đầu Khấu Trọng, chân khí trong nội thể từ từ hóa giải tinh khí thần đã được Dương Hư Ngạn dung hợp Thiên Đạo ma công và Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh, trong lòng gã hoàn toàn trống không.

Song phương không ai di động, thở ra hay lên tiếng.

Ánh mắt Khấu Trọng động lại trên thi thể Đâu Kiến Đức nằm dưới chân ngựa, thần trí dần ngưng tụ.

Khi hai bên đối mặt trên chiến trường lãnh khốc vô tình, chỉ có thắng hay bại. Những loại tình cảm như đau thương, hối hận, cừu hận, buồn đau, ân hận đều phải gạt bỏ. Nếu để tình cảm ảnh hưởng tất sẽ gây ra những việc ngu ngốc, kết quả chỉ là binh bại thân vong.

Thình lình, Khấu Trọng thoát ra khỏi bi thương cực độ, tiến vào cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, gã đã biến thành một kẻ vô tình, đem sức mạnh bi phẫn ứng phó với tình hình nguy ngập trước mắt, giữ lấy tính mệnh cho thắng lợi sau cùng.

Qua mấy năm khổ luyện, gã cuối cùng cũng hiểu được lời cảnh cáo của Tống Khuyết - phải biết bỏ đao đi, trong lòng chẳng còn vướng víu gì.

Gã cảm thấy cả thiên địa ở bên mình, mặt đất dưới chân trải ra vô hạn, bầu trời vốn dĩ tồn tại từ thời viễn cổ phủ trùm mặt đất, với y mà nói, bản thân chính là trung tâm, là tiêu điểm liên hệ với thiên địa.

Thiên Địa Nhân cùng hợp nhất, gã hiểu rằng trong khoảnh khắc sinh mệnh mất đi ý nghĩa, cuối cùng cũng đạt đến cảnh giới “Thiên Đạo” của Tống Khuyết.

Hữu pháp là đất, vô pháp là trời, hữu pháp vô pháp, là đạt đến tầng thiên địa nhân cùng hợp nhất, vô pháp mà hữu pháp, hữu pháp mà vô pháp.

Chỉ có như vậy gã mới có thể đưa những người theo bên mình vượt qua cửa ải này.

Từ Tử Lăng quát: “Thùng này!”

Khấu Trọng cười vang nói: “Đậu gia yên tâm mà đi, sẽ có một ngày ta đòi món nợ máu này.”

Lý Nguyên Cát vung tay hô lớn: “Đại Đường tất thắng! Hoàng thượng vạn tuế.”

Gần mười vạn Đường quân bên ngoài tường thành phía đông hô theo, vang động bờ sông, thiên địa biến sắc.

Lý Thế Dân tỏ vẻ bất lực, toan nói rồi lại thôi, y hiểu Lý Đường và Khấu Trọng đã kết thâm cừu không thể hóa giải. Tuy nói là Lý Nguyên Cát hành sự theo ý chỉ của Lý Uyên nhưng y thân là chủ soái, không thể đổ vấy đi được, mọi sự đã không thể thay đổi.

Khấu Trọng lùi lại, lộn ngược bay vượt qua hào, chuẩn xác như có mắt, nắm vững đến từng phân, rõ ràng tâm thần gã không hề loạn.

Gã lướt đến tường thành phía đông, búng người lên đến độ cao kinh nhân mười lăm trượng nắm lấy sợi dây Từ Tử Lăng tung ra, đó cũng là cực hạn của gã, tá lực bay lên, hai người cùng đáp xuống tường thành.

Lý Thế Dân lại quát to: “Chiến hay hàng, Thiếu soái quyết định đi.”

Khấu Trọng quay lại nhìn Vương Thế Sung, sắc mặt lão xám xịt như người chết, khóe miệng run run.

Thần thái Khấu Trọng nhẹ nhõm, song mục lấp lánh thần quang tự tin, cất lời: “Thành vẫn do chúa thượng làm chủ, chúa thượng tính toán thế nào?”

Vương Thế Sung thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài, hướng vào gã.

Tướng sĩ vây quanh đều tập trung nhìn vào hai người.

Vương Thế Sung nuốt khan rồi thở hắt ra: “Trừ dăng thành đầu hàng, bọn ta còn làm gì được nữa.”

- o O o -